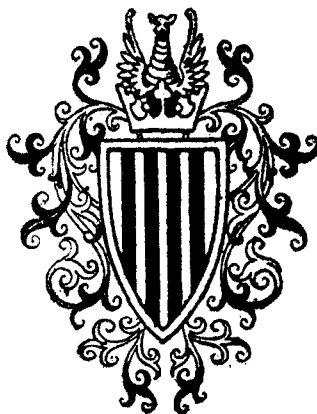

LA VEU DEL VALLÈS

PERIÒDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA

SUMARI

De la setmana.—El perill del Nacionalisme,
per Tomàs Benet. — Don Quixot-Sanxo-
Pança, *per Cèsar Jordana.* — Conversa
setmanal, *per March.* — El Comitè de
Proveïments, de *La Veu de Catalunya.* —
D'arts, *per Wootz.* — Comentaris. —
Teatral, *per Solfa.*

ANY I

NIÚM. 8

ISEMPRE EN GUARDIA!

Preparats sempre per a fer qualsevol treball tipogràfic per gran i difícil que sigui. Al efecte nostra impremta està montada absolutament a la moderna. Està proveïda d'un extens assortit de tipus de tots estils, premses, màquines i eines necessàries per a l'impressió de membraets, impremta a relleu, impressió de fotogra-

vats, de treballs a varis colors. Especialitat en la confecció de catàlegs, follets i anuncis de :: comerç, indústries i oficis :: Se garanteix l'esmero i artística qualitat dels treballs d'aquesta :: :: :: impremta :: :: ::

JAUME JOSEPH

LLUIS SERRA GUARDIA

* * * * * Banquer * * * * *

:: Operacions de Banca y Borsa
Descompte de Lletres :: Checs
Pago de Cupons :: Compra y
venda de tota classe de paper
:: :: negociable en Borsa :: ::
AIGÜES PER A ARRENDAR

Ricoma, 79 i 81 : Teléfon 115
GRANOLLERS

Alcoholos * Anissats * Licors * Vins generosos

(Especialitats: ANÍS BAGES i VERMUT ROSSINI)

Societat Anònima Bages

Avans: Fill de R. Cura

Fàbrica a Sant Fructuós de Bages

Sucursals a Sabadell, Manresa i Vielh

DIPÓSIT A GRANOLLERS: PLAÇA PERPINYÀ, 12 : TELÉFON 133

LA VEU DEL VALLÉS

PERIÓDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA

SURT CADA SETMANA

PREU: 10 CÈNTIMS

TRIMESTRE: 2 PTES.

Director-Propietari: Tomàs de A. Benet

DIRECCIÓ: CARDEDEU : ADMINISTRACIÓ: GRANOLLERS : REDACCIÓ EN TOTS ELS POBLES DEL VALLÉS

La correspondència i canvis a l'Administració: Granollers: Plaça del Bestiar, 7, 1.er

AQUEST NÚMERO HA SIGUT PASSAT PER LA CENSURA

De la setmana

DOS qüestions primordials son objecte de especial atenció per l'opinió pública. Una d'ordre internacional, i l'altre de política espanyola. Es la primera la qüestió italo-americana, que potser retardi la firma de tan sospirada pau. La demanda d'Itàlia fundada en els principis wilsonians de que el port de Fiume sigui incorporat al territori italià, es combatuda per el propi Wilson, que, creient veure en la demanda un greu conflicte per a el desenrotlló dels nous estats yugo-slovacs i croates, va dirigir un missatge al poble d'Itàlia, demanant-li una col·laboració desinteressada en l'obra de la pau, i la renúncia de tot somni imperialista, cau de futures guerres. Replicà el poble italià que el dret dels pobles a demanar el seu govern, deu esser aplicat a Fiume, port essencialment italià que ha demanat sa incorporació a la monarquia romana, essent curiós que en apoi del punt de vista italià s'hagi aixecat la veu del senador nordamericà Lodge, de gran influència a la nació yanqui, i en pró del criteri d'en Wilson combateixin al govern d'Itàlia el partit socialista italià. En cas de no trobar-se una solució d'harmonia, el plet resultarà difícil, car per el pacte de Londres les

grans potències aliades van acordar no firmar la pau per separat; i si Itàlia si nega a firmar-la, França i Anglaterra hauràn de mantenir el seu compromís. El temps ens dirà, sens dubte, de quina manera ha quedat resolt un problema que ha fet frontollar les fundades esperances de que arriessin, per fi, a resoldre'l plet que tan tràgicament va ésser plantejat a Europa.

El problema de política interior té especial interès per Catalunya. Va pujar el govern d'en Maura sense ser consultats els prohoms del nacionalisme i promentent-li els demés partits governamentals el seu apoi per a legalitzar la situació política. Actualment els gremis polítics que veuen en perill la seva participació als pressupostos, regateixen al govern l'apoi ofert, anunciant-li un debat polític que'ls dongui a ells la direcció de l'Estat.

El nostre *leader* En Cambó, consegüent amb la declaració que feu al sortir del govern nacional, nega el seu apoi a tot govern que no accepti, íntegrament en el seu programa, la immediata resolució de la qüestió catalana. Al menys aquesta actitud no podrà esser titllada de deslleal, car els nostres no han fet promeses que després no havien de complir. ¿Quina serà la solució per a el govern? Si va a les Corts no tindrà segurament més remei que abandonar el poder o disoldrer-les i si adopta aquesita resolució de bon principi, no frigaràn gairebé molts dies en produir-se alteracions i campamyes que fassin inútils els propòsits de regeneració.

El perill del nacionalisme

HOM ha cregut, en el procés de la qüestió nacionalista catalana, que podria haver-se resolt amb mides de bon govern, per part del règim espanyol i el tema ha commogut fortament a homes de veritable cultura i de gran clarividència política. La seva penetració no va ésser mes profunda, car mancava la adaptació a la realitat, viure nostra vida, sentir nostre història, amollir els seus actes al nostre dret i assaborir les magnífiques dolçors de nostra parla.

Lluny de creure que aquell seria un remei, sentim tan sols que una acertada governació, una persistent atenció governamental als problemes plantejats per Catalunya, lo més que hagués assolit fora un retard a l'exaltació del actual moment, però la marxa del nacionalisme, més lenta llavors, hauria ressorgit forsosament més endavant o potser en motiu del triomf de les nacionalitats reconegudes per a la implantació de la pau a Europa.

Nosaltres creiem que el triomf del nacionalisme es quelcom de perillós i exigent per a els interessos polítics del centralisme espanyol i si bé una solució armònica produiria resultats pràctics i favorables a la marxa de la política espanyola, hem de recordar que significaria per a els gremis polítics castellans la pèrdua d'un mercat d'exportació burocràtica, i la possibilitat de que les planures de la Manxa, les montanyes de Galícia, les estepes castellanes i les pròdigues terres andaluses, rompent, al encís del nostre exemple, el jou del caciquisme que les ofega, desterressin als tràgics marxants que han fet fi del seu comerç i fira de les seves vanitats totes les greixoses realitats nacionals.

Si suposant que en realitat quelcom perdés Espanya amb el regoneixement del dret a gover-

nar-nos nosaltres mateixos, hauria de acceptar aqueixa pèrdua com a cosa deguda als principis de justícia distributiva i històrica, que han de ser element essencial dels actes humans.

La similitut entre el problema català i el de les altres regions no es admissible i sols com una excusa o dilació pot prosperar. Nosaltres, es veritat, sofrim de la mateixa manera que tots els espanyols les funestes conseqüències dels actes dels governs d'Espanya, i encare, — com diu l'Unamuno, — mes que'ls altres espanyols, car la nostra cultura política, el lliure dret de ciutadania, i la mort del caciquisme, son mes evidents a Catalunya que a les altres regions, però nosaltres sofrim a demés la conculcació sistemàtica dels nostres drets civils, l'imposició d'un idioma que no es el nostre, l'influència estranya d'una cultura exportada dels focus de tots els centralismes, Madrid, i sofrim també que'l nostre esperit, democràtic, lliberal, que sent com a pròpies les transformacions socials i lliuèrimes del mon, es veu encadenat en el seu afany de progrés internacional, per el pas ganso de la carreta del poble espanyol, capaç d'aixecar-se, qualsevol dia, repetint amb entusiasme el crit d'antany: *¡Vivan las caenas!*...

Nosaltres no volem que'ls governs espanyols ens governin bé, — cosa que, per ara, no podem agrair; — lo que volem es que no ens governin i ens deixin exercir a nosaltres aquest dret que reclama la nostra nacionalitat. Això es lo que s'obstinan en no voler comprendre aquells gremis i clienteleles polítiques que tràgicament des-governen Espanya d'ensà la Restauració, i ningú pot estranyar-se del desamor i adversió que de Catalunya estant sentim per les coses d'Espanya. No es odi ni rancúnia; es un sentiment de dolor, car no arriba a ser llàstima al veure la seva indiferència davant dels fets desenrotllats a Europa; la seva abúlia pot desfer-se del corc del caciquisme; el seu somni ajeurada al solc, després d'aquelles vergonyes de Cuba i Filipines,

tot això que a Catalunya no hi resta ni el mes petit sentiment de germanor, i el camp està llaurat per a que floreixin tots els exquisits brots del sentiment nacionalista, al volguer regar la terra amb els fems d'una campanya d'odis i rancúnies contra nostra terra.

TOMÁS BENET

Don Quixot Sanxo-Pança

PUERTO Rico i Filipines estan a punt d'obtenir la independència. Un poble de la vella Europa, hauria trobat una munió d'excuses per a eludir allò mateix, que és tant dolç de predicar, quan es tracta dels altres; però que es fa tant a desgrat, quan es tracta d'un mateix. Mirem, per exemple, el cas de la Itàlia, a qui Wilson acaba de donar tan bella lliçó. Aquest i el seu poble, però són fets d'una altra manera. El poble nord-americà sap massa bé ço que es l'esclavitut; per a no fer-se càrrec de les fretures de llibertat d'altri. Mr. Baker, ministre de la guerra, contestava als delegats filipins: «els nord-americans estimem massa la pròpia llibertat, per a negar-la als altres pobles». La Cambra de Representants dels Estats Units acollia el discurs del Comissionat Resident de Puerto Rico amb un espetec d'aplaudiments.

Aquest, el senyor Cordoba Dàvila, digué a la fi del discurs, desplegant la bandera porto-riquenya:

«Heu's aquí la bandera de Puerto Rico, amb un sol estel, feta a l'atzar, per una noia nord-americana qui té tres germans prestant servei a França. Si nosaltres veiessim aquest estel formant part de la constel·lació nord-americana, amb la mateixa dignitat i grandesa que els dels altres quaranta vuit Estats de la nostra Unió, jo

hem sentiria molt orgullós, en considerar la meua illa com una part integrant d'aquesta Unió. Però si aquest estel no pot juntar-se als vostres en aquest bell i gloriós emblema, aleshores deixeu-lo sol en la nostra bandera, deixeu-me estimar el meu emblema amb el mateix orgull que vosaltres estimeu el vostre estelat penó.»

Figureu-vos una cosa semblant, dita per un diputat català al Parlament espanyol. L'albarull que es promouria, seria més sorollós que si hom criticqués la Mary Focela o duptés de la veracitat del senyor Fabié.

Calia, encara, que la vella Espanya rebés una nova lliçó. La lliçó sagnant la hi dava Mackinley; la lliçó de generositat, la hi donà Wilson. Però així com la primera l'amarava de pessimisme infecund, la segona la deixa indiferent.

Què s'es feta aquella *hidalgúia* de que tant hom es vanta? No basta parlar de les virtuts cavallerívols de la *raza*: cal practicar-les. Hom pot veure una ironia subtil en certs exalçaments sud-americans de la *madre patria*. A cap república hispano americana no se li ha acudit d'entusiasmar-se amb Espanya, fins a tant que ha estat ben a aixopluc de la seva influència.

En la ment de l'espanyol caduc, encara Amèrica es presenta com un marxant i Espanya com Don Quixot. Ve't aquí Don Quixot, l'arborat pel seu món interior, oposat als molins simbòlics. Mentre aquesta oposició no es resolgui, mentre l'idealisme quixotesc no es devingui assenyat, americà, no sorgirà la veritable Espanya, la de concepció catalana.

Nosaltres escullirem el molí, encar que això fes retreure la nostra *avara pobertà*, el nostre exclusivisme, qui s'es forjat en la ment dels excloïdors veritables. En el Don Quixot de Cervantes, cert, hi ha un ferment nobilíssim. Però en la vella Espanya de l'espanyol caduc, ni això resta, per tal com el favor quixotesc s'hi abranda només d'elements sanxo-pàncins.

CÉSAR JORDANA

CONVERSA SETMANAL

DEU te guart, *Boby*.
— Què m'ho diu a mi, senyor Gregori?

— I doncs a qui ha d'esser! No hi ha pas ningú mes aquí.

— ¿Quin nom m'ha dit?

— *Boby*

— No'm motegi; jo no m'en dic de *Boby*, jo em dic Nasi i'm diré Nasi fins que'm moriré

— Ja ho se, pero hi ha qui't diu *Boby*.

— ¿I amb que's menja aixó? ¿Qu'es algún mal nom? ¿Qu'es algún reneç?

— ¡Per l'amor de Déu, Nasi! Tu creus que si fos algun mal nom, te'l diria jo ni en broma?

— Dispensim, senyor Gregori. ¿Peró a que ve que are'm nomeni amb aquest nom?

— No soc jo qui te l'ha endossat aquest nom, Nasi; son aquells senyors amb quins estabas tan enfadat l'altre dia.

— ¿Aquells que'm feren enfadar perque a vosté li deien el pagés d'en Serra i deien tantes inexactituts i tonteries?

— Els mateixos.

— ¿I are'm diuen *Boby* a mi?

— Si, are diuen que tu ets el *Boby* d'en Serra.

— De manera que primer vosté era el pagés d'en Serra; aixó no'ls va anar prou bé i are jo soc el *Boby* d'en Serra. Veiam en el número pròxim que li adjudicaran a en Serra.

— No ho se, ja ho veurem; per el camí que van i amb l'obsessió que tenen contra en Serra, fins son capassos de fer-lo responsable de la gelada del dimars!...

— Però bé, ¿que's aixó de *Boby*?

— Es el nom d'un ninot que duia el ventríloc Martín, que havia vingut al cine.

— ¡Ah! ja m'en recordo, era aquell ninot que parlaba catalá i cridaba tant.

— Si, aquell mateix que sempre deia: *¡Vull parlar! ¡Vull parlar!*

— Si, si, ja m'en recordo; per cert que encare'm sembla que'l sento, quan en Martín el volia fer sumar i ell li deia:

«— *De comptes en se més que tú.*

«— *¡I que has de saber, tú! ¡Tú no sabes nada!* — li deia en Martín, que sempre parlaba castellá.

«— *Si que'n se més que tú. ¿Que t'hi vols jugar que no sabrás fer una suma?*

«— *A ver, di.*

Llavors li nomenaba una una barreja de fruites i verdures i li preguntaba:

«— *¿Quant fá tot aixó?*

«— *Esto no se puede sumar, esto no hace nada.*

«— *¿Veus com no'n sabs? Si que fá.*

«— *A ver, ¿que hace?*

I el ninot, en *Boby*, tot sério responia.

«— *Fá un mal de ventre que't reventa!*»

— Saps, Nasi, que'm crec que no han anat tan mal acertats en comparar-te amb en *Boby*?

— Perqué?

— Perque, en lo del mal de ventre que reventa hauran trobat la semblança, ja que tú amb lo que'ls dius, segons ells s'esclamen, es veu que'ls dones mal estar, per aixó deuen haver pensat amb en *Boby*.

— ¡Oh! i si anessim a probar, tampoc sabrien sumar que fá lo que jo'ls diria.

— Vaja, ja t'has engrescat i vols fer de *Boby*.

— Ja que me'n diuen be puc ferne, i consti que si no m'haguessin dit *Boby* no hi hauria pensat mai.

— ¿I que's aquesta suma?

— Potser tampoc la sabria treurer vosté.

— Veiam digues.

— Sap que fá: uns quants litres d'aigua,

una part d'esprit, un poc de saltumant, un poc molt poc de sacarina i una mica de fuxina.

— Home, em sembla que aixó deu fer una mena de ví artificial.

— Encertat, ¿pero que fa aquest ví?

— Que vols que fassi, deu fer passar la set.

— ¡I cá!

— Doncs que fá?

— Un mal de ventre que reventa.

— Ja t'ho he dit que vols fer de *Boby*.

— Perque m'en deien; ¿que s'han cregut aquets benaventurats, aquets...

— Alto aqui Nasi, parla fi, no diguis paraules grolleres, perque s'enfadarien aquella gent i et tractarian com ja fan, de mal educat.

— També'ls fa enfadar aixó?

— Si, Nasi, parla fi, sobretot parla fi, molt fi.

— Fa be d'avisar-me, ja hi aniré amb cuidado.

— No diguis cap paraula que pugui molestar, perquè aquesta gent, son molt suceptibles i les que vares dir l'altre dia, els han tret de fogó.

— Es que'ls sap greu, que ningú usi el seu vocabulari, en deuen volguer l'exclusiva, no deuen coneixer la falla que ens llegien a estudi de *El Niño y el Eco*. Pero per la meva part, no temi, ja m'hi miraré d'avui en avant.

— Farás bé.

— Si m'en escapa cap, esménimela. ¿I que mes diuen?

— Que «en Serra per boca del seu *Boby* a qui ell, anomena *Nasi*, insulta a tort i a dret sense mirar que potser un dia li espatllem el ninot, o be li esbotzem els orgues de la seva ventriloquia insubstancial, cansonera i avurrida».

— I aixó es fi senyor Gregori? Aquestes amenaces son propies de persones ben educades? Aixó, o jo no hi entenc res o 'm sembla que fa maton dels de *chapeo* i *espada*.

— No t'hi capfiquis, no vulguis filar tant prim, però vigila, estigues al *tanto* perque com diu que tu ets el ninot i amenacen amb espatllar-te, ves en compte.

— Tenint raó no temo mai, jo puc haver dit vritats que hagin molestat a algú que les volia amagades, no ho nego ni penso esmenar me'n; pero dir que jo, en *Nasi* insulta a tort i a drer, aixó es mentida.

— *Nasi*, parla mes fi. ¿Ja no't recordes del que m'has promes?

— Tampoc es pot dir qu'una cosa es mentida?

— No pas així tan crú, digau mes fi, perque no s'enfandin.

— Com vol que ho digui.

— Pots dir: aquestos senyors que'm dispensin, pero al afirmar aixó, no estan en lo cert; o be: aquestos senyors, jo crec, que s'equivocan; o be, aquestos senyors, no deuen estar ben enterats i confonen les coses.

— ¡Uil ¡Uil que romanos, em sembla a mi que el qu'es vritat, s'ha de dir qu'es vritat, i el qu'es mentida es pot dir qu'es mentida, sens cap intent d'insultar; tant sols per dir-ho mes clar i mes curt.

— Jo t'ho aviso *Nasi*, si després t'espatllen no't queixis, ja estas avisat.

— Ja procuraré anarmen esmenant.

— Ah! també diuen que faran surtir un lloro que cantarà molt clar, mes clar que tú.

— Aixó si que no ho crec.

— ¿Que fassin sortir un lloro?

— Que'l fassin surtir potser si, pero que parli mes clar que jo, nó. No he sentit mai cap lloro que parli tant clar com les persones, sobre tot si es nomenen *Nasi*. Lo que diuen mes clar es ¡Pepal ¡Pepa? i encare ho diuen amb veu de nas.

— Amb aixó tens raó, mala bestiola han escullit.

— Justament anar a escullir un lloro ¿quina

por volen que'm fassi un lloro? El de cân Tápias no'l podrán pas fer parlar; temps ha que l'alevosa escopetada d'un célebre cassador de lloros el deixá sense vida, ¡pobret!

— No home, no, no farán sortir cap lloro mort; un lloro mort fora un lloro mut i ells ja diuen que no serà cap lloro mut.

— Doncs aquí está en perill qualsevol lloro viu que fassin sortir, i amb aixó havien de pensar-hi.

— ¿En perill de qué?

— De desapareixer.

— ¿De desapareixer? No t'entenc...

— Sí, de morir; perque'l dia que's descuidin i els surti fora la gávia, encar que sigui un moment, es lloro mort. Tenen a la seva colla el célebre cassador de lloros, que prou nomenada i merescuda fama conquerí en época no molt llunyana, i si veu el lloro no's sabrá estar de ventar-li escopetada.

— No pas are, que es temps de veda.

— No n'hi ha de veda per a els lloros; ¿no veu que fora del seu país no críen?

— Nasi, parlant d'aquets romansos se'ns ha passat el rato de la conversa i are no tenim temps de parlar de res important.

— Bé, tot distreu en aquest mon, senyor Gregori. Jo, sentint que'm deien *Boby* i ninot i pagés, i que amenassen amb espatllar ninots i esbotzar orgues i tot lo demás que m'ha esplotat vosté, he passat un ratet distret.

— Podiem haver parlat d'altres coses més sèries.

— També te raó, però la culpa no es nostra, es dels de l'altre acera que ens han escotats.

— Per avui ja hem passat l'estona.

— Doncs, fins la setmana entrant.

— A Déu, Nasi. Vigila que no t'espatllin i que'l lloro no't mossegui.

— Per are lo que'm fan es propaganda.

— Es vritat. Ells son els que t'han fet conèixer de tothom parlant ne tant, però per aixó vigila...

— No tingui por. Veu, ja porto un bon bastó i qu'es de tortellatjel

Per trasllat
MARCHI.

El Comitè de Proveïments

UN diari de Madrid, amb el propòsit de desprestigiar els homes i les coses de Catalunya, publica una informació parlant del Comitè de Proveïments que, amb aplaudiment general, ha funcionat en la nostra ciutat durant la passada vaga, i que tant ha contribuït que no manquessin les coses mes indispensables per a la vida.

I després d'una sèrie d'inexactituds, parla de la incautació de la farina conduïda pels vaixells de la casa Allende. Cal fer notar que el director de l'esmentat diari—«El Mundo»—és don Andreu de Boet, l'ex-candidat derrotat per Granollers, germà d'un dels directors de dita entitat mercantil, que és al mateix temps, «gerent i propietari del periòdic»; i és convenient així mateix fer observar que la farina incautada venia de l'Argentina «i anava destinada a Portugal»: detall interessant que brindem al ministre de Proveïments i al Comitè de Tràfec Marítim perque vegin la manera com alguns navilers espanyols compleixen l'obligació de destinar els seus vaixells al tràfec nacional.

Doncs bé, el diari del senyor Boet i de la casa Allende diu que, per a fer efectiva la incautació es va haver de recórrer a un Sindicat d'Importació, que va cobrar una comissió del 3 per cent; que una personalitat que formava part del Comitè, va plantejar la qüestió de que la comissió era excessiva, proposant que es rebaixés a un i mig per cent; i que, encara que la proposta «no va sentar bé a alguns elements del Comitè» (no es nomena a ningú, però es dóna a entendre que fórem els regionalistes), no hi va haver més remei que acceptar-la.

El diari del senyor Boet usa el mateix procediment, en contar els fets, que alguns navilers en transportar farina de l'Argentina a Portugal, fent creure que va destinada a Espanya. Per aixó, amb l'objecte de restablir la veritat dels fets, fem constar, amb la seguretat que cap de les honorables persones que formaven el Comitè mixt de Proveïments ho rectificarà:

Que la primera incautació de farines fou acordada, «sense intervenció del Comitè» pel governador civil que fou qui va encomanar les gestions necessàries per al pa-

gament, descarregament i repartiment al Sindicat nacional d'Importació, assenyant-li una comissió del 5 per 100,

Que fou «el senyor Ventosa», qui, creient excessiva la dita comissió va proposar al Comitè, i aquest ho va acordar «per unanimitat i sense cap discussió ni observació» per part de cap dels seus membres, que fos reduïda al 1 i mig per cent.

No és veritat que resulta «exemplar» la informació d'«El Mundo»?

De La Veu de Catalunya.

D'ARTS

Orfeu Granollerí

HAVENT parlat diferents vegades d'aquest benemèrit Orfeu i sempre havent-nos donat motius d'elogi davant de sa noble i enlairada actuació en bé del bon nom de nostre poble i aixecament en la concepció de l'art musical, aquest art domesticador de les feres; encara que no d'aquella nissaga «d'hommes feres» que troben sols enlairador lo séu i procuren ensorrar tot lo sà que actui en nostre poble si no porta son sagell, sagell de *democràcia*, acaparador d'hommes, essents sols ells els honorats, i els altres, duient a son damunt l'aclaparadora deshonra, que per això son ells els qui més criden i per això és que sa paraula deu esser llei tot qui se'ls reveli deu esser soterrat ben sota terra, encara que siga una institució que tant honora a nostre poble, com així ho fa'l gloriós «Orfeu Granollerí», el veritat, — entenem-nos — el qui recabà sa independència cansats tots sos components dels vexàmens i injustícies amb que a tot hora es denigraba a tant lloable corporació, per aquells d'aquella casa que tot ho avantposen a sos assumptes particulars i de baixa política, estant sempre atents a lo que'ls proporcioni negoci...

L'Orfeu de que parlem es l'autèntic, el fundat en 1915 per son preclar mestre En Marí Llobet, ajudat de la majoria que avui formen a son entorn i que han sabut demostrar davant del poble que saben viure sols i encara millor i amb més plaenta vida, atenant-se al refrà de que *val més anar sol que mal acompanyat*.

Amb aquesta sèrie de cròniques que tenim en

projecte, volem demostrar el per que i com l'«Orfeu Granollerí» va veure's obligat a rompre cadenes i la injustícia i mala fè amb que foren tractats sos capdavanters i'l per que ells, els que *tot ho poden*, feren un altre Orfeu i ostenten a tort i a dret el mateix nom i'l per que de ses campanyes en els diaris afectes i d'altres que'n son corresponsals els principals causants de tot.

Així, demostrarem quins son els que's preocupen de tota manifestació de l'art en nostre poble i quins sols ho fan com a un medi per a satisfer ses baixes i ruïnes passions. — Wootz.

Comentaris

Han sigut molts i molt xistosos els que s'han fet en el transcurs de la darrera setmana a costa d'un confrare de Granollers, que afirmava en son darrer número, qu'«*El Vallès Nou*» no havia criticat els comptes municipals quan precisament el mateix dia reproduïem nosaltres l'article d'«*El Vallès Nou*», que a les nul·litats dels periòdic torrista se'ls havia oblidat.

* * *

També se'n fan bastants a costa d'en Torras, perque, encara que ho negui, sab molt bé, com ho saben els de Montornès, qu'es ben veritat lo que deïem de la seva enserronada sobre lo del pont, cosa anàloga a lo de La Roca, que també esbrinarèm un altre rato.

* * *

Com a comentaris sabrosos els qu'es feren amb motiu de les amenaces fetes a en Serra i Dachs, desde «*El Demòcrata*». «Senyal que te raó quan en lloc de contestarli desmentint-lo amb raons el volen fer callar amb amenaces» deïa la gent; i es perque el públic té un sentit molt practic de les coses i compren que darrera d'una actitud de bambolina, s'amaga sempre una confessió d'impotència i la rancunia de que s'hagi encertat el tret.

Teatral

Per al senyor En Vicenç Boix

Sorprès per la *foribonda* plàtica amb que te a bé obsequiar-me en el setmanari orga de la *democràcia* en *defensa* d'una crítica meva, me veig precisat a sortir de mon

estúdiat mutisme i dir quelcom a tant *eminent* actor i director escènic.

En primer lloc, retallo i estampo lo que'n ma crònica fa referència a la seva actuació com a director de les obres posades en escena per la «Joventut Alhambrina» durant la passada Quaresma, per a que's vegi la meva correcció i son modo, a tall de bugadera, de defensar-se.

Deia així:

«Continuen els èxits de la companyia de sarsuela que hi actua. En tots hi veiem afany de colocar-se en bon lloc i d'aquí l'acurada interpretació en totes les obres. Sols hi trobem un buit i volem anotar-lo per a que s'hi posi esmena i es en la direcció escènica. El director artístic té provades qualitats en altres temporades i cal que s'esmeni i procuri no's noti, com tot-hom ho nota, aquest buit de que parlem. El quadro de companyia el formen joves amb bona voluntat i ganes de fer-ho com cal i particularment tothom els alaba, doncs es porten com a artistes.

El mestre director hi posa sa intel·ligència i tothom nota que's l'ànima de la companyia, doncs treballa amb fe i ardiment. ¿Qué més pot desitjar un director escènic? A veure, doncs, si tindrem ocasió d'alabar-lo, tal com correspon i ens alegrarem.

¡Avant, joves; treballeu com fins ara i anireu fent via avant, comptant amb un mestre com en Bataller, i que'n Boix hi posi més el coll i tot anirà com sobre rodes.»

SOL-FA.

Ara, fassi qui vulgui comparances i noti's que qui per tota defensa sols pretén denigrar-me, a quin nivell cultural es trova, nivell cultural que crec c'efugirà tota persona de correcta educació.

El senyor En Vicenç Boix, en sa *defensa*, fa com si a un cuiner se li demanés una perdiu amb cols i servís una garsa amb sèves.

No m'entretindrè en controvertir amb tan *savi* interlocutor, i de tot el seguit de bestieses que m'adresa, sols reculliré lo referent al meu *assumepte* de l'Unió, per a dir a dit senyor que jo jamai li he demanat cap favor, ni que'm defensés en res, per mes que'l regonegui com a un *orador eloqüent* i d'*arrabassadora* paraula, i per lo que fa referència a *allò* de La Garriga i d'acusat d'haver defraudat, no's dirigeixi a en *Sol-fa*; repetexiu estampant el nom i apellidos del suposat acusat i allavors li darém la resposta adequada.

Are prou, *geni* de l'art i del ben dir; emperò dec dir-li que trovo fora de raó que un home de tant rellevants *condicions intel·lectuals*, hagi fingut, per a escriure aquell *monument literari*, que recórrer a un col·laborador *diluvia*, de qui vostè tantes coses llejtes n'ha dit mil voltes.

I res mes, sino que'm ratifico en tot lo que he dit referent a vostè.

¡Ah! i moltes mercès per perdonar-me set vegades la vida. — SOL-FA.

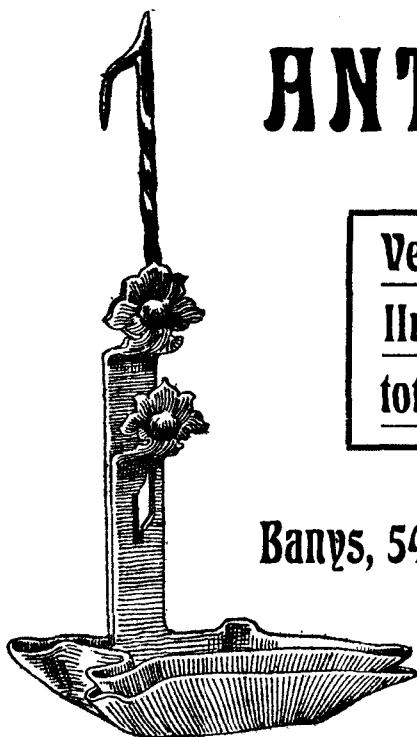
Joseph, impressor : Granollers : Telèfono 101

ART ■ I ■ CULTURA ANTIGUITATS

Venda, compra de llums
llumaneres antigues i
tota classe d'antiguitats

Bany, 54 i 68 : LA GARRIGA

Per a encàrrecs a Granollers:
FONDA D'EUROPA

SABONS

**B
A
R
A
N
G
E**

GRANOLLERS

GIRONA I

BARCELONA (Sans)

FERRAN PALAU

S. EN C.

BANQUERS

Carrer d'en Clavé, 34 : Telèfon 50

GRANOLLERS

Comptes corrents en moneda nacional i estrangera

Descompte, cobro i negociació de lletres sobre totes les places d'Espanya i de l'estranger

Préstams sobre valors

Obertura de comptes de crèdit amb garantia de valors de cotització corrent

Compra-venda en les Borses d'Espanya de tota classe de fondos públics i valors industrials

Negociació, cobro i descompte de cupons i títols amortitzats

Admissió de dipòsits en valors

Canvi de monedes

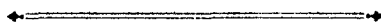
Donem tota classe de facilitats per a la compra-venda de mercaderies

Josep Riera

REPRESENTANT
del CIMENT
"ASLAND"

VENDA AL MAJOR I AL DETALL DE MATERIALS
:: :: :: PER A LA CONSTRUCCIÓ :: :: ::

Carrer Major, 75

MONTCADA

Cristalleria
Porcelana i
Glosa ♦♦♦♦♦

PAISÉS

de

Ramón

Ligé

Ronda de S. Antón, 74

Telf. A. 1264

Barcelona

Taller de
Llauneria

Jaume Xuclá

CARRER DE LA PALMA, 15 ::-: TELÉFON 118 ::-: GRANOLLERS

ESPECIALITAT EN INSTAL·LACIONS PER A AIGUA

Venda de bidons per a llet

i tot lo referent a dit ram

PREUS ECONÒMICS : RAPIDÈS EN ELS ENCÀRREGS

